

Dette digt beskriver en ganske almindelig dag, i min barndom.
Jeg har delt det ud til mange mennesker efterhånden. Når jeg har undervist eller holdt foredrag.

Hver dag gør jeg, hvad jeg er nødsaget til at gøre. Fordi - ingen andre foretager sig noget.

Jeg står op og går i skole - om jeg har fået min nattesøvn, eller ej.

At koncentrere sig om undervisningen, er ofte svært - nogle dage helt umuligt.

Jeg forsøger at følge med i klassekammeraternes snak og leg, selvom mit hoved er fyldt, med gårsdagens hændelser.

På vej hjem fra skole, kryber jeg ind i min virkelighed, for at vide hvad der venter mig.

Jeg er næsten altid orienteret om stemningen derhjemme, når jeg træder ind af døren.

Nogle dage, kan jeg ikke holde fars vrede ud.

Så tager jeg ikke direkte hjem. Selvom det betyder straf.

Jeg cykler ud til hestene, der går på græs ude i engene.

Her sidder jeg i naturen og nyder dyrene, jeg elsker så højt.

Det giver mig ro og mod til, at tage hjem til problemerne.

Jeg cykler gennem kolonihaverne.

Hvis jeg kan komme til at snuppe noget frugt, uden at blive opdaget, gør jeg det.

Ellers spiser jeg aldrig frugt.

Hvis far er hjemme, går jeg på listesko.

Min lillebror skal passes.

Der skal handles ind - laves mad og gøres lidt rent.

Ude i gården, er der fuld af liv.

Her bor mange børn, i de små lejligheder og der er altid nogen at lege med.

Hvis ellers, jeg må gå ud.

Der er hverken plads, eller ro til at have en veninde på besøg.

Mit hjem bærer præg af mange mennesker, i alt for få og små rum.

Hvis far ikke er hjemme, når mor lige at fortælle mig hvad jeg skal gøre.

Inden hun smutter ud af døren.

Eller også gør jeg det, helt af mig selv.

Jeg kender mine opgaver.

*Jeg går fra værtshus til værtshus og søger.
Forhåbentlig finder jeg far, før han når at drikke alle pengene op.
Det er kun et spørgsmål om tid.*

*Hvis far har penge, har vennerne det også.
Har han ingen penge, sælger han ud af sine ejendele.
Hans tøj eller hans bil, det spiller ingen rolle.
Bare det kan omsættes til spiritus.*

*Nogen gange kan jeg blive bange, for at gå alene.
Så leger jeg min lille tankeleg for, at undgå at mærke min angst.
Jeg forestiller mig, hvordan jeg vil gå hen til min far, og hvad jeg vil sige, når jeg
finder ham.*

*Når jeg har været inde et sted og ikke fundet ham der, bliver jeg altid skuffet.
Skuffelsen gør mig svag og min ellers så velkontrollerede angst - tager overhånd.*

*På vej ud igen, ser jeg pludselig alle ansigterne, dem lagde jeg slet ikke mærke til, da
jeg gik ind.
Nu virker de truende og frastødende.
Jeg bliver bange for, at de vil tale til mig. Måske endda røre ved mig.*

*Jeg skubber til alle, der kommer i vejen for mig og maser mig frem.
Udenfor løber jeg væk, mens jeg ser tilbage. Bare der ikke kommer nogen efter mig!
Videre til næste værtshus.*

Bodil Neujahr år 2001.